

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku T. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 26 stycznia 2018 r. odmówił T. F. prawa do emerytury pomostowej, bowiem po 31 grudnia 2008 r. nie świadczył on pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 664 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 4 września 2018 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił odwołanie od w/w decyzji organu rentowego. W uzasadnieniu wyroku Sąd ten stwierdził, że nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca legitymuje się długoletnim, bo ponad 40-letnim stażem pracowniczym, w tym ponad 15 letnim stażem pracy w szczególnych

warunkach (19 lat, 1 miesiąc i 1 dzień) w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dział XIV, poz. 12), jednak brak było podstaw aby przyjąć, że po 1 stycznia 2009 r. pracował w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację wnioskodawcy i potwierdził słuszność rozstrzygnięcia zapadłego w pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny podniósł w uzasadnieniu wyroku, że powód był zatrudniony na stanowisku spawacza elektrycznego i wykonywał prace spawalnicze głównie w wykopach, na zewnątrz, natomiast za prace takie w warunkach szczególnych, w myśl powołanych tam przepisów rozumie się prace wykonywane przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z dnia 4 lutego 2019 r. wnioskodawca zaskarża w całości wyrok drugiej instancji oraz zarzuca naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka, naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez odmowę przeprowadzenia dowodów oraz naruszenie art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie okoliczności sprawy jako dostatecznie wyjaśnionych. Skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący podnosi jako zarzut okoliczności braku przeprowadzenia w przedmiotowej sprawie dowodu w postaci zeznań wskazanych tam świadków, który to dowód, w ocenie skarżącego może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy na korzyść skarżącego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pismem z dnia 26 lutego 2019 r. organ rentowy wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie należy zwrócić uwagę, że nie można stwierdzić zasadności skargi kasacyjnej bez zarzutu naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i przy związaniu ustaleniami stanu faktycznego, na którym oparto zaskarżony wyrok (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c. i art. 398³ § 3 k.p.c.). W podobnej sprawie wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 lutego 2020 r. w sprawie III PK 1/19. Przedmiotowa skarga kasacyjna nie zawiera zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Ponadto należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w przypadku niekontynuowania pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze po 31 grudnia 2008 r. (po wejściu w życie ustawy o emeryturach pomostowych), warunkiem nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy jest legitymowanie się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych ale tylko na takim stanowisku, które zostało uznane za pracę uprawniającą do uzyskania emerytury pomostowej na podstawie art. 3 ustawy oraz załączników do ustawy. Natomiast brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 2012 r., II UK 164/11, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 62).

Natomiast wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, co oznacza, że cech pracy „o szczególnym charakterze” lub „w szczególnych warunkach” nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich jakość mogła obniżyć się z wiekiem (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2017 r., I UK 472/16, BSN-IPUSiSP 2018 nr 2, poz. 17).

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.